

БРОДСКА ЕПОПЕЈА

Почеше зликовци петнаестог септембра,
Те ноћи страшне и бескрајно дуге,
Грчате падају, уз блесак експлозија,
Срце плаче и пуна од туге.

Сутрадан Војислав Горановић паде,
Нађох га згрченог, у локви крви,
За вјеру, слободу и част Српства,
Свој живот племенити дао је први.

Нападеше фашисти, подмукло, ноћу,
Док свака дјечија колијевка спава,
У Лијешћу сијена у огњу нестају,
На земљи Српској сагоријева трава.

Деветога маја деведесет прве,
Прогнаше ме злочинци с кућнога прага,
А другог септембра минираше кућу,
Неста ми сва радост и животна снага.

Мисле нас затрти усташке хорде,
Мрскије и црње од сваког мрака,
Везати нас жицом и клати камом,
Да истријебе Србе из Полоја и Лијешћа,
И **Вунове** храбре с планине Вучијака.

Трећег марта деведесет друге,
Уз смирај сунца и при крају дана,
Из Славонског Брода усташе крећу,
Да испуне завјет поглавника Туђмана.

Те најдуже ноћи кидицу на нас,
Крволочне усташке, подивљале звијери,
У студено јутро мјесец провирује,
Са страхом очекујућ долазак вечери.

Туку нас артиљеријом из Славонског Брода,
Пристижу преко моста, гмизе као мрави,
Прво крваво јутро освиће,
И сунце је крваво на реци Сави.

Те ноћи је и Мишо тешко рањен,
И Жељо и други допадеше рана,
Наш "Дјечак" Дубишо реденике није,
Повикујућ гласно "видите ли браћо,
Каква је "демократије" у Фрање Туђмана!"

Првога маја Млађо ми погину,
Јуначком крвљу прели му се лице,
У освит зоре на земљу паде,
Погођен из снајпера усташког убице.

А послије пар дана, "Церан" и Миленко,
Миломир и Предраг и многи су пали,
Слободу златну Српскога Брода,
Ни Републику Српску нису дочекали.

Септембар поново сав крвав дође,
У патњама, јуришима и љутоме боју,
Шеснаестог септембра сред срца погођен,
И преста тећи живот Мири Радвановићу,
Нашем драгом брату, прваку и хероју.

Тридесетог септембра мој "Венц" погину,
Не стиге да с браћом ослободи Брод,
На земљи прадједовској натопленој крвљу,
Млађаног му живота заврши се ход.

Тек седмог октобра са наших огњишта,
Са згаришта наших прогнашмо усташе,
И мртвих у гробу свих Српских јунака,
Следећих вијекова мора да се плеше.

И многи див јунаци, знани и незнани,
За слободу Српства што су досад пали,
У Другој Косовској боју,
Јуначком смрћу себе овјенчали.

У ноћима дугим и с несносним болом,
Уз пресахле очи Српска мајка свака,
Слуша болни урлик "пљенискога вука",
Што изгуби своју децу с Вучијаке.

Вучијаки је отац, ал поносан сада,
Поносан је отац, мајка, куће сваке,
За слободу Српства и Српску државу,
Јуначки се бори, фашисте прогони,
Српска бригада Вукова с Вучијака.

О Преблагн Боже, остави ми разум,
Да могу за них писати и бдјети,
Да Душе њихове никад нису саме,
Помози Гослоде, помози Пресвети!

Душан Костадиновић
Душан Костадиновић

У Српском Броду,
15/16. септембар 1994.

